

Proč nevěřím, že se mi splní mé přání?

aneb (nejen) letošním předsevzetím je uvěřit v sebe

Začátkem nového roku si vzájemně přejeme, a to zejména štěstí, pevné zdraví, lásku, hojnost... Oblíbené jsou taky formulky: „Ať se ti splní to, co si jen přeješ“ nebo „Ať se ti splní všechny sny“. Víme však, co chceme, jaké jsou naše osobní touhy, sny a vize? Vychází opravdu z naší duše nebo je jejich původem pouze mysl? Jak si správně a moudře přát, aby naše chtění bylo v souladu i s vyšším záměrem?

text: **Mgr. Blanka Demčáková**
foto: **Shutterstock.com**

Začátek roku je pro nás zejména časem nových začátků, očekávání a nadějí a mnozí z nás možná prožívají i úlevu, pokud minulý rok byl pro nás náročný v mnoha směrech. Jak už je zvykem, dáváme si touto dobou různá předsevzetí. Je tedy i vhodný čas pro celkové vyjasnění a aktualizaci záměrů a přání pro svůj život. Je naprosto v pořádku přát si cokoliv, ať už je to bohatství, šťastné manželství, zplození dítěte, možnost cestovat po světě, velký dům, nebo pohodové plynutí našich dnů. A je zcela běžné, že v průběhu času si začínáme uvědomovat, že některé naše touhy měníme, na některých nám už nezáleží a necháváme je odejít a zároveň se objevují zcela nové. Tak jak dozráváme, dozrává i náš pohled na sebe a kvalitu prožívaného života – na naše vnitřní hodnoty. Naše přání se

totiž mění v závislosti na našem osobním posunu a dozrávání vědomí. Třeba k tomu budou motivací i tyto následující řádky, přinášející pár podnětů k zamyšlení.

Opravdu máme všechno ve svých rukou?

Snažíme se a myslíme si, že vše máme ve svých rukou, že to vše závisí jen od našeho chtění. Ne však vždy je tomu tak. Je pravdou, že zejména naše vnitřní naladění určuje, v jakých energiích se tento rok bude vyvíjet. Ale stačí to? Věříme, že máme tu sílu a dokážeme ovlivnit skutečně všechno?

Když něco nejde tak, jak chceme, jak bychom si to přáli, tak si to můžeme klást i za vinu. Zlobíme se buď na sebe a možná i na druhé, že oni jsou tím důvodem, proč něco nevyhází. Ale co když to může být

i jinak? A jestli se nám to líbí nebo ne, ze splnění nějakých těch našich přání nás totiž univerzum (v našem vlastním zájmu) láskyplně vyvede. Věříme tomu, že to tak může být? A co kdybychom věřili a vsadili na experiment s Bohem? Přijali, že tak jak se to děje (že se něco neplní), je to v úplném pořádku. **Dokážeme připustit, že univerzum nás totiž miluje víc, než někdy my sami sebe! A s láskou nás chrání, a to víc než si možná přejeme v**

Očekávání druhých versus naše skutečné touhy a přání

Víme, co bychom si skutečně a z hloubi srdce přáli? Co se stane v případě, když přijímáme očekávání druhých za svoje? Tyto očekávání nejsou našimi vlastními a proto neodrážejí naše skutečné touhy a přání. Myslíme si, že bychom dostáli nárokům

ostatních „musíme se změnit“. Skutečnou lásku si však nemusíme získávat. Možná nám ostatní vytýkají, že na ně vyvíjíme tlak, že jsme nároční a není to s námi vůbec lehké a jednoduché. A z toho na sobě nacházíme další a další chyby. Cítíme se pak ještě ztracenější a můžeme se z toho utápět i v beznaději. Trápíme se, že nevyhovujeme tak, jak by si to oni skutečně přáli. Pokud si uvěříme, jsme na nejlepší cestě k tomu, abychom našli odvahu postavit se sami za sebe a za svou radost a vyhnout se tak jejich „manipulativním trestům“.

Žijeme život opravdu podle naší vnitřní, nikoli vnější motivace? Jak ale chceme dojít k tomu, jak najít trvalé štěstí? Je velkým omylem si myslet, že ho musíme hledat až na konci světa, protože pravdou je, že ani tam ho nelze nalézt, jelikož si ho neseme v sobě. Řešením ať je pro nás **novoroční předsevzetí: „uvěřit v sebe“**. Situace, které se nám dějí, totiž nepřicházejí jen tak a jsou pro nás velice důležité a prospěšné. Vždy se snažme zkoumat a pochopit, co za tím je, čím jsme si to přitáhli do života a jaké poselství se za tím skrývá.

Zasloužit si = být hoden naplnění svých potřeb a přání

Když věříme, že si něco zasloužíme, máme vnitřní sebeúctu. Věříme, že to můžeme dostat. Důvod, proč v životě nedostáváme, co chceme, nemá vůbec nic společného s tím, zda si to zasloužíme. Mnohokrát jde o to, zda věříme, že si to zasloužíme. Zda si to dovolíme a jsme vibračně srovnatelným protějškem tomu, co chceme. Univerzum totiž funguje přísně a dokonale podle zákonů. Jedním z nich je zákon přitažlivosti, který tvrdí, že si můžeme přitáhnout pouze to, k čemu tvoříme protějšek rezonující na stejné frekvenci. Pokud si myslíme, že všechno zvoráme, tak nám to zaručí, že budeme obklopeni lidmi, kteří nás budou shazovat a dostávat do situací, které v nás jen posílí vědomí, že opravdu zkažíme na co sáheme a jsme k ničemu. Proč se však zaměřovat na své nedostatky? Univerzum se na nás nikdy ne dívá s pochybnostmi, zklamáním či odsuzováním. Hledí na nás výhradně s vědomím, že můžeme dostat všechno, co chceme (a je to k našemu prospěchu), v okamžiku, kdy k tomu obrátíme svoji pozornost. **Univerzum nám nic neodpírá, chrání nás a vždy nám poskytuje odraz naší duše, ne našich myšlenek.** Můžeme si myslet, že jsme pro vesmír asi nedostateční, když stále nepřichází to, na co myslíme, i když se o to všemožně a různými způsoby snažíme. Nedostatečný je však mnohokrát náš pohled na sebe. Velice důležité je, jestli naše snažení rozvíjí naše opravdové vnitřní dary a schopnosti. Když univerzum ze samé lásky k nám uzná, že to není to, co si opravdu naše duše přeje, bylo by to proti jeho univerzálním zákonům.

Např. kdyby lidé kolem nás odráželi lásku, když my sami jsme uvnitř bez lásky.

Nebojme se dopřát si

Možná, že prožíváme období, kdy máme pochybnosti, že naše současné problematické vztahy postrádají lásku. Což je pro nás velice léčivé a slouží nám jako důležitý kontrast k tomu, abychom na něm pochopili, že je nám takto ukazováni to, co opravdu chceme – lásku. Dovolit si dostávat lásku od lidí, kteří ji doopravdy nabízejí,

Univerzum nám nic neodpírá, chrání nás a vždy nám poskytuje odraz naší duše, ne našich myšlenek.

ji, je pravým aktem sebelásky. Hledat lásku není sobecké; všichni po ní přece toužíme a potřebujeme ji.

Možná, že máme zaměstnání, které nemáme rádi, ale snažíme se přimět šéfa, aby udělal změny, které nám ho příjemní a i když nás práce až tak nenaplňuje, přesto v ní setrváváme, protože nám poskytuje stabilitu. Nedůvěřujeme, že bychom mohli mít lepší, takovou, kde můžeme naplno rozvinout svůj potenciál. Nebo práci často měníme a nikde dlouho nevydržíme. Vyčítáme si, že jsme nanic. Trápíme se kvůli tomu, někdy se za to dokonce nenávidíme.

Jak ukončit toto nekonečné hledání? Zamysleme se nad svým životem. Jsou v něm partner, lidé, věci nebo okolnosti, které by se podle našeho názoru měly změnit v to, čím je chceme mít? Místo abychom si dovolili nechat prostě přijít partnera, lidi, věci nebo okolnosti, které už jsou takové, jaké je chceme mít? Budme k sobě upřímní a přiznejme si, jakými způsoby se snažíme naplnit své potřeby na nesprávných místech. **Nastavme se správně a moudře – je potřeba vždy začít jenom od sebe, sebedůvěra to ví nejlíp. Nebojme se změnit naše životy. Nebojme se dopřát si to a věřme, že jsme toho hodni.**

Přejme si změnit vztah k sobě

Co se může stát, když se člověk nemá dost rád na to, aby mu záleželo na tom, jak se cítí? Důsledkem toho je, že se pak v životě nerozhoduje správně. Zanedbává se, neváží si sám sebe, nemá sebeúctu. A to jsou všechno důvody, proč se nechává okolím zpochybňovat a koná ve prospěch jejich přání. Aby si nepřipadal jako sobec, obětuje se pro jejich touhy. Vyčítá si, že není dost dobrý. Věřící tomu, že štěstí druhých je přednější než to jeho a jeho vnitřní nespokojenost ho tak dokáže dohnat až k tomu, že se nenávidí. Nedivme se tomu, plní se jen jeho přání, dělá všechno proto, aby ho

ostatní mohli mít rádi (když to zatím neumí sám). Ale za jakou cenu? Za cenu vlastní sebenenávisti. Ale i to je jedna z cest, jak dojít k vzácnému okamžiku, kdy si uvědomíme, že je už načase transformovat nenávisť v lásku. Měňme se z lásky k sobě a respektujme své cítění. Když už k tomu došlo, potom všechno to dosud prožité bylo potřeba přesně pro ten okamžik, kdy se rozhodneme změnit vztah k sobě, že už chceme žít nově a jinak! Každý okamžik, kdy se posunujeme o krok dopředu, je

zbrusu novým okamžikem se zbrusu novým já. Budme proto v tomto novém, pro nás zranitelném období nového začátku k sobě laskavější než kdy jindy a oceňme každé své uvědomění. Je totiž prvním krokem k víře v sobě. Uvěřit znamená totiž připustit. **Respektovat svoji intuici znamená: Jsem ochoten a připraven naslouchat si a to jak se cítím pokládat za nejdůležitější.**

Začít znovu může být snadné a zároveň léčivé

Někdy musíme změnit úplně všechno, abychom si mohli začít uvědomovat, že vůbec nevíme, kdo jsme. Přijde uvědomění, že je to vlastně pád do nejistoty. Člověk musí zahodit všechno, čemu věřil, že to opravdu chce a vyměnit to za zbrusu nový život. Důvěřujeme však pocitu snadnosti a začněme znovu. **Těmž vždy to vyžaduje velkou odvahu přepsat svůj život ve jméno lásky k sobě, postavit se za své pravé já. To je jediný zázračný lék, který nás vyléčí.** Přijme-me, že bolestné části našeho života nejsou ničivé ani mučivé, přicházejí proto, aby nás naučily se s láskou obejmout a nechat se uzdravit. Když bojujeme proti některé své části, nemůžeme se vyléčit. I naše bolest si zaslouží uznání a milost, nemá ráda nenávisť, dejme ji svobodu. Utrpení zároveň otevírá dveře našeho nitra k probuzení.

Sebeláska a náš pohled na sebe je stav bytí, jenž je nám k dispozici v každém okamžiku. A jak snadné to jen může být, jen si to dovolit.

A když nám připadá, že náš zpackaný život se jeví jako příběh úspěchu, vyhráli jsme. Jedním z neškodlivějších přesvědčení, které jsme si osvojili, je, že bychom se stali člověkem hodným lásky, musíme vyhovovat požadavkům svého okolí. Přesvědčení o naší nedostatečnosti je výrazem nedostatku sebelásky. Je potřeba najít cestu zpátky ke své osobní pravdě a radosti.

Najít odvahu a vystoupit z role oběti si vyžaduje nejen sebedůvěru přiznat si pravdu, ale i víru v uskutečnění.

Touha není povinnost

Už víme (nebo nás život možná sám přesvědčil), že nemůžeme nikoho změnit. To jednoduše nelze. Dokonce víme už i to, že změny, které dělá dotyčný jenom kvůli nám, pro naši spokojenost, pro naše očekávání, nejsou jeho skutečnými změnami. A jak a kdy to poznáme? Je to jenom otázkou času kdy to vycítíme z jeho chování, je to skryté v jeho reakcích. Snaží se, ale chybí mu radost.

Jakoby nás za to podvědomě trestal, vyčítal, nebo se na nás za to zlobil. Schytáme to a někdy ani netušíme za co. Zlobí se na sebe, že neuposlechl nastavení svého nitra, rozhodl se proti sobě a udělal to vlastně jenom kvůli nám (vnější motivaci). Důvodů je několik: z obavy ze ztráty, ze strachu, nebo aby měl klid, nebo nás chtěl udělat šťastnějšími, ale na úkor svého štěstí.

A my jsme mu tak věřili, že chce přece to samé co my, že to bylo i jeho opravdové přání. Nebo jsme možná přesvědčovali sami sebe, že časem bude za to rád a naše přání bude oceněno, dokonce uznáno za naše společné. **Nebojujme za svá přání, pokud naše nastavení není v danou chvíli společné.** Je to zcela zbytečné, protože i když dosáhneme toho, co jsme si přáli a viděli to pro oba jako to nejlepší řešení, on se bude pro to trápit a budeme se trápit i my, ať už chceme nebo ne, protože naše chtění nebylo stejné.

Vážít si hodno jenom těch změn, které jsou chtěním z vlastní vůle člověka. Protože je to součástí jeho pevného vnitřního přesvědčení, jeho životní cesty. Mění se pouze sám pro sebe, protože už ví co mu neprospívá.

Neočekávejme a nedovolme nikomu, aby musel přijmout naše očekávání za své, protože nejsou jeho vlastními a neodrážejí jeho skutečné touhy a přání. Bude mít pocit, že na něj vyvíjíme tlak. To je jenom odrazem toho, že to máme v sobě nastavené jinak. Nechtějme nikoho měnit. Nechtějme, aby ten druhý chtěl a netrapme se nad tím, pokud nechce. Nemusíme nic a nikoho měnit, jenom sebe. Není naší povinností plnit něčí přání a respektovat pouze své citění. To je skutečná láska.

Proč je to jinak, než bychom si přáli?

Jak poznáme, že naše přání není v souladu s vyšším plánem? Když věci vážnou, prožíváme obavy a strachy. I když se to daří, ale máme spoustu pochyb a nevěříme, že to dopadne dobře. Je to taky tím, že jde více o manifestaci našich myšlenek a rozumových rozhodnutí, než přání naší duše. Většinou neumíme věci nechat volně plynout, ale máme tendenci mít je pod kontrolou. Mnohokrát nevnímáme varování, která jsou k nám podsouvaná v podobě myšlenek či různých situací a razíme cestu rozumu dále a dále, jdeme vlastně na úkor své duše/nejsme v souladu se sebou a jdeme tak i proti vyššímu principu. Věříme, že zhmotněn k našemu štěstí však může být jen záměr naší duše, tam je totiž naše životní síla, to opravdové chtění.

Naše osobní chtění může mít základ, ukotvení, a to jak už v duši nebo v myslí. O co se však opírají naše plány a vize? Jsou naplněny životní silou nebo jenom myšlenkami bez opravdového chtění a tím i živé síly. Myšlenková afirmace nemá žád-

nou sílu, dokud naše duše není naplněna vírou. Moudré chtění může vycházet totiž jenom z našeho nitra a jenom tak bude požehnáno vyšším plánem.

Čím více a jasněji věříme našemu procitování, tím lépe pro nás a náš život.

Napadá mě příklad: poslední dobou se potkávám s mnoha případy, kdy klientky nemůžou otěhotnět. Snaží se o to několik let, prošly už asi vším možným, co nabízejí různé pokrokové metody a hodně toho vytrpěly. Trápí se a trápí se i jejich partneři. Ať se snaží jakkoliv, nic nevychází. Jsou v zoufalém stavu, protože přehlížejí a nechtějí přijmout, jak k nim život promlouvá. Nechtějí vidět, co se jim snaží říct, a proto hledají pomoc a potřebují rozklíčovat, aby se na své cestě mohly posunout zase o kus dál. Věřte mi, není to pro mě vůbec lehké, když cítím, na jakém základě stojí jejich vztah, **ale najít odvahu a vystoupit z role oběti si vyžaduje nejen sebedůvěru přiznat si pravdu, ale i víru v uskutečnění.**

Za každé přání musíme jednou „zaplatit“

To, že nějakého přání dosáhneme, ještě neznamená, že máme vyhráno. Ale na druhé straně jsme to určitě potřebovali, abychom pochopili, jestli jsme správně směřovali energii a jestli konečný efekt opravdu stojí za to a naplňuje nás štěstím. Možná jsme až moc urputně na něčem trvali a když se nám to konečně zhmotnilo, tak zjistíme, že nám to vzalo veškerou radost. Za každé přání se platí na základě karmických zákonů, které jsou nepodplatitelné ale více o tom až jindy...

Přejme si, dopřejme si, jsme hodni všeho. Věříme a pojďme vstříct k tomu nejlepšímu. Smyslem naší existence je zažívat štěstí, lásku, svobodu, hojnost, radost... A nebudme smutní z toho, když nám to někdy nejde tak, jak si zrovna přejeme. Ono nám to půjde, ale až začneme brát svou intuici vážně, protože cesta sebelásky je doživotní cestou. Proto neplýtvějte časem, snažme se využít náš potenciál naplno a užívejme nový rok ve své výjimečnosti!

Srdečně Vás zveme na nejbližší akce:

Přednáška – Karma je zdarma 20. 2. 2019
Workshop – Obraz vlastní duše 28. 2. 2019
Seminář – 9 ctností v numerologii 2. 3. 2019

Mgr. Blanka Demčáková

Terapeut osobnostního rozvoje: poradenství, typologie osobnosti, přednášky a semináře, tel. 604 300 189.
www.perlapoznani.cz

ATHON7
PLASMA GENERATOR

www.zapper.cz
www.zapper.sk